RUGBYUL ROMÂNESC LA RĂSCRUCE 1972 — PRAG AL REDRESĂRII

La dezbateri au participat:

La masa rotundă a ziarului „SPORTUL" au participat: **Ion Isvoranu**, secretar general al Federației române de rugby, **prof. Al. Teofilovici**, antrenor federal, **Petre Cosmănescu**, antrenor al echipei Steaua și al lotului național de seniori, **prof. N. Pădureanu**, membru în Biroul federal, șeful catedrei de educație fizică și sport a Institutului de arhitectură „Ion Mincu", antrenor coordonator al lotului național de juniori, **Cîșu Anastasiade**, vechi internațional, fost căpitan al echipei naționale, **Mihai Niculescu**, unul din pionierii rugbyului nostru, **prof. Camil Morțun**, animator al rugbyului în rîndul copiilor și juniorilor, **Dumitru Ionescu**, antrenor cu o îndelungată activitate în domeniul muncii cu juniorii, **Mitică Antonescu**, antrenorul echipei de divizia A, Universitatea Timișoara, fruntașă a campionatului național, **ing. Radu Demian**, antrenor și jucător la echipa de divizia A, Grivița Roșie, multiplă campioană națională, component al lotului reprezentativ, **Gheorghe Rășcanu**, jucător al echipei Universitatea Timișoara, căpitanul echipei naționale, jucătorul nr. 1 al anului 1971, și **ing. Theodor Witing**, președintele Colegiului central de arbitri.

Rugbyul a fost conceput ca un sport eminamente de mișcare, cînd balonul circulă cu repeziciune de la un jucător la altul, frumusețea sa este inegalabilă. Ce păcat, însă, că rugbyștii noștri nesocotesc această realitate, preferind prea adesea acțiunile incicilte. În fotografie, prezentăm un aspect de la ultima întîlnire ROMÂNIA—FRANȚA, al cărui erou este Atanasiu. Faza pledează, credem, din plin, în favoarea rugbyului deschis, în mișcare...

● LANSAREA MUNCII CU JUNIORII, SINGURA GARANȚIE A REDRESĂRII

Redacția: Vă propunem să abordăm, pentru început, una din problemele stringente ale rugbyului nostru, de rezolvarea căreia depinde de bună seamă dezvoltarea în perspectivă a sportului cu balonul oval la noi. Este vorba de activitatea juniorilor.

I. I.: În ultimii ani, mai precis din 1967, activitatea cu juniorii a îmbrăcat un caracter ceva mai concret, afîndu-se mai mult în atenția noastră. Au fost încurajate unele centre din țară, ca Suceava, Constanța, Iași, Pitești, Brașov și altele. Adică în general acele centre în care s-au găsit oameni capabili să dea conținut unor inițiative generoase, hotărîți trup și suflet să sprijine acest sport. Mă gîndesc, înainte de toate, la un om de ispravă ca profesorul Eugeniu Pleșca, inspectorul general școlar al județului Suceava, care a inițiat, ajutat de federație, un curs de instruire pentru profesorii de educație fizică. Ulterior, acolo, în Țara de Sus a Moldovei, au luat ființă cîteva campionate locale la nivelul copiilor și școlarilor. Ne lipsește însă un sistem competițional mai aproape de ceea ce avem nevoie...

Red.: Care ar fi perspectiva reală de creștere valorică a juniorilor?

I. I.: Din acest an, în afara campionatului național, intenționăm să organizăm un **campionat al școlilor sportive, cu 8 echipe**, după modelul celui al școlilor profesionale din rețeaua M.T.T.C.

Red.: Cu întîlniri inter-orașe, cu deplasări?

I. I.: Întocmai. Școlile sportive au posibilități financiare să facă deplasări și, deci, poate fi pus pe rol un sistem de competiție rugbystică, gen turneu. Bineînțeles că acesta nu ne scutește de a **activa actualul sistem de desfășurare a campionatului național de juniori**, pînă la **finele** trimestrului I. Ceva trebuie făcut, în pofida unor greutăți...

C. M.: Problema lansării rugbyului junior presupune rezolvarea, mai întîi, a altei probleme, aceea a **cadrelor**. Există facultăți de educație fizică pe lîngă Institutele pedagogice de 3 ani. De ce n-ar fi inițiați studenții acestor facultăți, prin cursuri speciale, și în rugby?

Red.: Dv. ați încerat o viață întreagă în școală. Ce ar putea oferi această rugbyului?

C. M.: Rugbyul trebuie pornit din școală sub formă de joacă, ca rugby redus. S-ar cîștiga foarte mulți copii. Toate inițiativele de acest fel, din Suceava, Constanța, ca și din alte zone ale țării, atestă acest fapt. Ne trebuie însă continuitate, stăruință.

I. I.: Sigur, școala rămîne în prim plan, dar este vorba de a forma juniori, iar problema este ceva mai complexă. Trebuie să ne apropiem oamenii cu o mare doză de înțelegere și de pasiune și, în primul rînd, pe inspectorii generali școlari din județe și municipii. Ei pot să dea un substanțial ajutor promovării unei discipline sportive cu recunoscute calități educative.

N. P.: Este firesc să fie relevate atributele educative ale rugbyului, acest sport care a dat numeroși oameni de o inestimabilă valoare socială. Împărtășesc ideea enunțată aici că inspectorii generali școlari, cu autoritatea lor în fața cadrelor didactice, ar putea să ajute substanțial la cristalizarea unor centre rugbystice de juniori. Cazul Eugeniu Pleșca este deocamdată cel mai convingător. El nu trebuie să rămînă izolat. Intervine, după aceea, și modul cum I.E.F.S. și F.E.F. repartizează viitoarele cadre. Personal, am format cel puțin 30 de profesori de educație fizică cu cunoștințe temeinice în domeniul rugbyului, dar repartizarea celor mai mulți dintre ei s-a făcut fără a se ține seama de nevoile de dezvoltare a acestui sport. Consider că **profesorii de educație fizică trebuie să fie repartizați și în funcție de necesitățile rugbyului.** Altfel, cadre de specialitate ajung să dispar din activitate.

I. I.: Cred că se impune ca și în centrele universitare să existe un plus de interes pentru ca echipele de rugby să-și formeze pepiniere în școli.

N. P.: Ar fi ideal, numai că nu poți pregăti — în același timp — două echipe, două loturi. Doar cu condiția **ca foștii jucători de divizia A să accepte să devină instructori voluntari de juniori.** Din păcate, la această oră doar doi asemenea oameni se pot lăuda că știu să lucreze cu juniorii: Dumitru Ionescu și Tudor Georgescu.

Red.: Poate că s-ar găsi, la nivelul unor județe, profesori de educație fizică în măsură să se apropie de rugby. Totodată, nu considerați că echipele de A ar trebui să aibă — în mod obligatoriu — și echipe de juniori?

I. I.: Un număr de 5 divizionare A sînt echipe studențești — Sportul studențesc, „Poli" Iași, Agronomia Cluj, „U" Timișoara, Știința Petroșani. Nu știu cum ar putea ele rezolva, deocamdată, o asemenea cerință...

Red.: Timișoara pare să fi găsit soluția. Poate că antrenorul Universității Timișoara ne poate aduce unele elemente de referință.

M. A.: S-a rostit numele Timișoarei și este bine. Eu cunosc exact cum stau lucrurile acolo. A existat cîndva un centru puternic de rugby pe lîngă U.M.T., avînd ca antrenor pe Naghi, fost jucător la Dinamo București. Astăzi, Naghi nu mai activează. Și astfel o școală cu 2 000 de elevi, ca aceea a U.M.T., cu condiții bune de lucru (două terenuri de sport!) nu mai are nici o formație de rugby. Încerc să pun bazele unei echipe la școala sportivă. Există condiții, multă înțelegere. Școala sportivă ar putea deveni o pepinieră reală pentru „U".

Red.: Cu alte cuvinte, o relație școală sportivă-club universitar, care merită a fi luată în seamă...

N. P.: Îmi îngădui să mai aduc în discuție un aspect. Mi-l prilejuiește situația echipei Clubului sportiv școlar, de 11 ori campioană a țării. Citi, însă, dintre jucătorii de aici au promovat în echipe de A și mai ales care este valoarea lor? Cred că undeva **se simte nevoia organizării unui campionat de valoare medie, de tranziție.** Clubul sportiv școlar — și altele desigur — ar putea alimenta echipe de tineret, de divizia B.

Red.: S-au făcut cîteva precizări utile. Ne-ar interesa, în continuare, să aflăm și punctul de vedere al unui jucător, cîndva excelent junior, apoi jucător de A și merituos internațional, inginerul Radu Demian. Poate vă referiți și la cele văzute ca jucător, timp de doi ani, în Franța.

R. D.: Am început rugbyul la 13 ani, la Cluj. Exista pe atunci, în liceu la mine, un campionat interclase. Acum vedem unele inițiative frumoase, mai ales la Suceava și Constanța. Dar rezolvarea problemei juniorilor avansează extrem de lent. Cred că este necesar un plus de organizare la nivelul echipelor de A, conduceri cu forță morală și personalitate. Eu văd soluția viabilității rugbyului de perspectivă prin cluburi și prin școli. La noi, la Grivița Roșie, exista pînă în 1961 o bună pepinieră de juniori. A urmat o perioadă nefericită, antrenorii n-au dovedit seriozitate. De anul trecut, în fine, lucrurile reintră în normal și în cîțiva ani Grivița Roșie ar putea redeveni ceea ce a fost cîndva: un model și în materie de juniori. Aș dori să spun cîteva cuvinte, în acest context, despre rugbyul francez. Trebuie să știți că diferența dintre echipa lui Villepreux și cea a noastră trebuie explicată prin politica creșterii cadrelor. **Cînd vom avea un campionat de juniori cu 12 echipe și cel puțin 30 de juniori** — tineri de o valoare unanim recunoscută — **pe lîngă fiecare echipă divizionară A, atunci abia ne vom putea lupta de la egal la egal cu rugbyul francez.** Tot de la sportivii francezi trebuie însușit principiul după care rubgyul poate fi cel mai bine descifrat la vîrsta de 11—12 ani, astfel că la 17—18 ani foștii copii ajung să stăpînească bine tehnica acestui sport destul de complicat. Cînd trec la echipe din prima divizie, ei nu mai sînt pregătiți decît din punct de vedere fizic și adaptați poate, duratății competiției. Iată problema...

D. I.: În discuția mult controversată a creșterii juniorilor, lucrul cel mai important îl reprezintă, după opinia mea, atitudinea profesorilor de educație fizică față de munca lor. Cînd profesorii dovedesc pasiune, succesul este ca și asigurat. Cunosc cîțiva asemenea profesori pasionați ca Alexandru Ștefu, Constantin Vasile, Mariana Lucescu, Traian Doiciu. Mă opresc aici... După aceea, intervine capacitatea de a face o bună selecție. Interesează apoi, cum îți orientezi munca cu începătorii, înțelegînd prin aceasta copiii de 11—12 ani, nu mai mari. Trebuie să găsim oameni care să știe să-și apropie copiii, să facă din rugby la nivelul juniorilor **un joc de mare atracție, în primul rînd, și nu o competiție.** Important pentru mine este **să avem tehnicieni și pedagogi de valoare** și nu oameni care să lucreze într-o manieră caracteristică funcționarilor din trecute vremi. Important este ca și baza materială să nu fie scăpată din vedere, condiții minime pentru început, dar nu improvizații care îndepărtează copiii. Cînd joaca de-a rugbyul a reușit să capteze interesul tuturor copiilor, ulterior se poate trece la un campionat propriu-zis, de rugby redus, cu reguli mai simple, mai ușor de aplicat.

Red.: Există și un regulament de rugby redus...

D. I.: Există, e drept, dar un asemenea regulament trebuie interpretat într-un alt mod. El trebuie să fie un **instrument educațional și nu un prilej de a-i îndemna pe copii să alerge du-**

MASĂ ROTUNDĂ A ZIARULUI Sportul

• O muncă rodnică cu juniorii va asigura succesele viitoare • Să promovăm rugbyul spectacol • Reprezentativa țării cît mai... reprezentativă!

O masă rotundă despre rugby. Iată o inițiativă a ziarului nostru primită cu multă satisfacție și interes de cei care manifestă simpatie și preocupare pentru destinul unei discipline sportive cu tradiție și cîndva cu bune rezultate

Ce ne-am propus? Să punem în discuție, prin cuvîntul autorizat al unor oameni cu profunde legături sufletești cu rugbyul, unele aspecte legate de relansarea acestei discipline, de aducerea ei la nivelul exigențelor și cerințelor actuale. A fost o dezbatere amplă, constructivă, în care multor slăbiciuni li s-a spus pe nume, evident din dorința de a elimina inerția instalată pe alocuri, de a-i determina pe toți cei care nutresc un sentiment de atașament sincer față de rugby să-și unească puterile, energiile, să vorbească aceeași limbă.

pă rezultate. Cred că în materie de juniori comisia de rugby a municipiului București, condusă de un fost rugbyst devotat, ca Ion Danciu, ar trebui să-și spună mai răspicat cuvîntul. Bucureștiul reprezintă doar primul centru rugbystic al țării!

Red.: Cîte echipe de A cresc realmente loturi de juniori?

D. I.: Steaua, Grivița Roșie, Dinamo, Rulmentul, Farul, C.S.M. Sibiu, „Poli" Iași. În ceea ce privește pe Știința Petroșani...

I. I.: La Petroșani s-a creat o normă pentru un antrenor care să se ocupe numai de juniori. Trebuie precizat de asemenea, că **se lucrează și la un regulament de mini-rugby** pentru un campionat adecvat.

Red.: Va fi inaugurat încă în acest an?

I. I.: Este nevoie, mai întîi, de a găsi unele soluții pentru a se lansa un campionat de rugby al copiilor, paralel cu cel al juniorilor.

Red.: Problema juniorilor este, într-un fel, inepuizabilă, am mai putea discuta încă mult despre ea. Ne-ar interesa, în final, și punctul de vedere al antrenorului federal.

Al. T.: Rugbyul trebuie să înceapă din școală, iată un principiu fundamental. Peste multe și valoroase inițiative, se face necesară **o activitate cu caracter continuu**, sprijinită de Ministerul Educației și Învățămîntului, de celelalte organe cu atribuții în domeniul educației fizice și sportului. Asta vrea să însemne: **campionate interclase, interșcoli, interorașe** și, desigur, și un altfel de **campionat național al speranțelor.** Asta vrea să însemne și cadre, profesori de educație fizică în măsură să-i instruiască pe elevi. **Sînt pentru ca echipele de A și chiar de B să-și formeze în mod obligatoriu echipe de copii și juniori.** Mă gîndesc, de asemenea, la un campionat la două nivele: **regional**, cu elevi de la M.T.T.C. și **de juniori**, cu echipe din toate centrele țării. Federația trebuie să-și propună să sprijine unele echipe în acțiunea de formare a unor instructori de rugby. Pledez pentru ca rugbyul să fie însușit încă de la vîrsta junioratului.

● NE TREBUIE UN SISTEM COMPETIȚIONAL MAI EFICIENT, ÎN PAS CU CERINȚELE

Red.: Se știe că cel mai important factor al dezvoltării unui sport — oricare ar fi el — îl constituie întrecerea, COMPETIȚIA. De țăria și regularitatea campionatului național depinde așadar valoarea rugbyului și în contextul internațional. De aceea, se pune întrebarea: este corespunzător actualul sistem de organizare a campionatului? Întrucît campionatul nu reprezintă un scop în sine, ne-ar interesa să punem în discuție și nivelul tehnic al diviziei A, că și utilitatea categoriei secunde, în actuala sa formă. Cu alte cuvinte, aportul competiției interne la răspîndirea și dezvoltarea sportului cu balonul oval în România.

Al. T.: Eșalonul secund ar trebui să însemne, după atîția ani de rugby în România, mult mai mult decît la ora actuală. De aceea, aș preconiza **o divizie B mai puternică**, eventual organizată pe o grupă, să-i zicem I, care să dea **dreptul la promovare** și cu alte grupe (mai slabe) concepute după criterii geografice, regionale. Apoi, mă gîndesc la **o limitare a numărului jucătorilor virstnici** în formațiile de B. De exemplu, doar trei jucători peste 30 de ani.

Red.: Trebuie făcut ceva pentru creșterea prestigiului diviziei B. Altfel întreg campionatul secund capătă un caracter neserios. Pe lîngă unele centre temeinice cum ar fi Tîrnăveni, Sucéava, Săcele, Craiova, pentru a nu le cita decît pe cele mai trainice, au apărut și apar, de multe ori, din pur entuziasm, unele echipe — la Roman, Cernavodă, P. Neamț, Brăila, Tr. Severin, Tecuci etc. — care la primele dificultăți dispar, se pierd fără urme. Și un alt aspect. Cum se înființează o echipă, este introdusă automat în B, așa... ca să joace. De unde și scorurile astronomice care au apărut în campionatul precedent (peste 100 la zero!). Cu toate acestea, învinșii nu-s prea afectați, pentru că în B nimeni nu e „pedepsit", nu-existînd... retrogradare. În schimb, treaba aceasta influențează în mod cu totul negativ pe cei mai bine pregătiți, care într-o asemenea „companie" coboară și ei ștacheta exigenței și a calității.

Al. T.: O exigență sporită față de B va determina, desigur, și creșterea întrecerii din categoria superioară. Preconizăm lansarea, începînd cu ediția 1972—1973, a unui campionat mai puternic, mai reprezentativ, **cu 14 echipe.** (**N. R. — Anul acesta va retrograda o singură echipă, promovînd trei — două din seriile provinciale și una din București).** Se va juca astfel mai mult, ceea ce constituie o cerință imperioasă. O întrecere susținută, la nivelul exigențelor unui meci cu Franța, în care să se joace frumos, deschis, în spiritul pe care l-au visat cei ce au „inventat" rugbyul. **Vom căuta pe toate căile să avantajăm echipele care... joacă. Vrem să cultivăm plăcerea de a juca, să implantăm în rîndurile rugbyștilor — începînd cu cei mai tineri — o nouă mentalitate.**

I. I.: Aș adăuga că vom susține cu jocului deschis. Dar, mă întreb, cum se va împăca asta cu performanța sportivă? E cunoscut faptul că atacînd mai mult, greșești mai mult. Uneori, ca să cîștigi, e preferabil să te aperi.

D. I.: Dar **dacă înveți să ataci, vei greși mai puțin.** De multe ori tocmai cel care atacă bine și joacă frumos învinge. Și asta urmărim...

Gh. R.: Eu cred că lucrul acesta va fi foarte greu de realizat, mai ales atîta timp cît conducerile de cluburi cer doar „rezultate". Nu văd prea lesne cum se va schimba o asemenea mentalitate adînc înrădăcinată la toate nivelurile. Practic nu intuiesc cine va adopta stilul jocului deschis, cu o permanentă circulație a balonului asumîndu-și **riscul de a pierde... frumos. Fără îndoială că un rol important îl vor juca arbitrii,** care pot influența mult desfășurarea unei partide fie în bine, fie în rău. **Vor trebui negreșit sancționați jucătorii duri, obstrucționiștii.** Noi, jucătorii, ne-am cam pierdut încrederea în arbitri. Așa că...

C. A.: Aș vrea să fac o precizare: n-ar fi just ca arbitrii să fie suspectați aprioric. Și așa sînt destui de puțini.

Red.: Adevărat. Să vedem ce părere are în această problemă reprezentantul „cavalerilor fluierului"? Am vrea să-l întrebăm precis dacă consideră că actualul corp de arbitri, apt să conducă „jocuri de A", este sufficient, și, mai ales, capabil să arbitreze în spiritul „noului", preconizat, pe bună dreptate, de federație?

Th. W.: Desigur, **arbitrajul trebuie să fie în spiritul jocului.** Aș dori să-i „contraatac" puțin pe adversarii noștri principali — antrenorii — care de cîte ori pierd se grăbesc să dea vina pe... arbitri, amintindu-le că F.I.R.A. a introdus și în trecut o serie de modificări regulamentare „ușurătoare", tocmai în vederea descongestionării și înfrumusețării jocului, dar că prea puțin s-au reflectat ele în sens pozitiv în joc echipelor. Așa că nu trebuie căutați neapărat „țapi ispășitori" în rîndurile arbitrilor. Era o vreme, și se juca în condiții regulamentare mult mai dificile, cînd Titi Ionescu sau René Chiriac, de exemplu, „dădeau" puncte foarte multe din loviturii căzute, deși adversarii făceau un **pressing** mult mai „fest". Astăzi, însă, toată lumea, **de sus și pînă jos, a optat pentru „anti-joc", pe motive de... rezultat.** Pentru a răspunde direct la întrebare, aș spune că **arbitrii vor fi instruiți în mod special spre a încuraja jocul deschis.** Va fi greu însă să mulțumim ambele tabele. Pentru că dacă faci o concesie unei echipe de dragul jocului frumos, nu se va ivi neapărat de-a lungul partidei ocazia unei compensații și față de adversar. Și apoi mai e ceva. **Avem puțini arbitri buni, care vor să conducă meciuri de campionat.** Doar 10—15. Cifră cu care nu văd cum ne vom descurca...

Red.: Corpul arbitrilor, fără a fi prea slab din punct de vedere tehnic sau teoretic, este însă, e adevărat, lipsit de prestigiu. Și asta din vina arbitrilor înșiși. Prea dezvoltă unii relații neprincipiale cu antrenorii, cu jucătorii. Desigur, sînt și excepții, arbitri prestigioși, dar majoritatea se încadrează în această „aurea mediocritas". Pentru a se înlătura definitiv suspiciunile, ar trebui, de asemenea, să fie programați la jocurile de divizie și arbitri din provincie. La început va fi poate mai greu, dar lucrul trebuie negreșit pornit. În handbal, în baschet, în volei lucrul acesta s-a rezolvat de mult. Doar în rugby să fie oare provincialii mai puțin „dotați"?

I. I.: Firește, trebuie făcut ceva în direcția arbitrajelor, de a căror calitate depinde în bună măsură însăși valoarea partidelor de campionat. Este necesar să stabilim **o colaborare strînsă între aceste două categorii: arbitri-antrenori. Dacă ei vor înțelege just cum se pune problema, atunci vom cîștiga bătălia campionatului.**

Red.: La rîndu-ne vom elogia pe acei conducători de partide care vor respecta indicațiile federației, publicîndu-le periodic portretele și vom instiui o competiție gen „fluierul de aur", pe care o va cîștiga la finele anului cel mai bun arbitru.

R. D.: S-ar cere ca **în campionatele A și B să existe mai multă ordine.** Se știe că mulți arbitri buni nu vor să mai conducă pentru că sînt insultați, și uneori bruscați (mai ales în provincie), de către unii spectatori sau chiar jucători, certați cu educația și morala noastră socialistă. **Ar trebui să se instituie un sistem riguros de apărare a arbitrilor.** Primii răspunzători e cazul să fie însiși conducătorii echipelor gazdă, cărora ar fi bine să li se dea **„legitimații de conducători"** care, în caz de abateri, le-ar putea fi retrase. Menționez că așa stau lucrurile și în Franța, țară în care, după cum se știe, am jucat doi ani. **Conducătorilor de club, președinților de secție trebuie neapărat să li se sporească răspunderea și, implicit, prestigiul.** În altă ordine de idei, **susțin inițiativa creării unei divizii A cu 14 echipe**, cu condiția ca dintre promovate, majoritatea să fie reprezentantele provinciei

Red.: În felul acesta se vor consolida și consacra noi centre — ne gîndim la Suceava și, poate, la Tîrnăveni, care după atîția ani de devotament față de rugby și-ar putea vedea eforturile încununate de succes.

● ECHIPA NAȚIONALĂ, EXPRESIA VALORII REALE A RUGBYULUI NOSTRU

Red.: Echipa națională reprezintă de obicei sinteza întregii activități competiționale, o punte de legătură între rugbyul nostru și cel de peste hotare. Ea constituie linia de comparație între sportul nostru și cel din străinătate, ne arată dacă valoarea rugbyului nostru este sau nu în creștere. De aceea, niciodată nu ne poate fi indiferentă comportarea ei. Se pune întrebarea: a fost ea, în ultimul timp, mai ales, la înălțimea exigențelor mereu crescînde și a eforturilor care se fac de ani de zile pentru afirmarea rugbyului românesc peste hotare? A fost ea bine alcătuită și pregătită?

Al. T.: Problema comportă și cîteva aspecte colaterale. Avem echipe divizionare fruntașe, ca de pildă Dinamo, Știința Petroșani, „U" Timișoara, Agronomia Cluj, care **n-au terenuri proprii de antrenament.** Lucrul acesta se reflectă, firește, în comportarea jucătorilor. Un alt aspect: **la cluburi se fac antrenamente de scurtă durată și de o slabă intensitate** intervine în plus și un cu totul insuficient sprijin material față de acest vechi sport practicat în România. Federația, cu ajutorul organelor sportive locale, va căuta să îmbunătățească situația. De pildă, se **va insista pentru ridicarea calității procesului de pregătire la cluburi**, începîndu-se chiar cu elemente vizate în vederea selecției. De altfel, **selecția, într-o primă formă, o vor face toți cei 12 antrenori de divizie A și presa.** Toți jucătorii propuși vor fi testați, verificîndu-li-se calitățile tehnice, fizice și de inteligență, cunoscut fiind faptul că rugbyul este un sport pretențios. Se înțelege că **vom alcătui un plan de pregătire, în care vom accentua principiul jocului de atac.** Pentru a realiza toate aceste obiective va trebui să pornim la treabă de la niște condiții superioare. **Nu este normal ca lotul național să nu dispună de un teren propriu**, dotat cu aparatură modernă, după cum nu este firesc **ca echipa națională să întîmpine un joc atît de dificil, cum este aceea cu Franța, fără a fi testată în prealabil într-o serie de întîlniri cu adversari de peste hotare**, care să o solicite intens.

Red.: Aveți în vedere vreun plan concret?

I. I.: Sînt în curs de perfectare o serie de întîlniri. Astfel, se pare că există posibilități reale de a relua contactul cu rugbyul britanic. Este vorba de o dublă partidă, cu caracter amical, tur în mai, retur în septembrie, cu selecționatele a două comitate, Cornwall și Devonshire. Apoi, de o dublă partidă — în iunie și în septembrie — cu două selecționate divizionare franceze A și B. După aceea, întîlnirea din octombrie cu reprezentativa R. F. a Germaniei. În fine, meciul cu Franța din 28 noiembrie, probabil la Constanța. Așadar, un plan de pregătire mai consistent, capabil să ofere suficiente elemente de referință pentru alcătuirea unui XV românesc redutabil, care să reprezinte mai fidel adevărata valoare a acestui sport.

Red.: Liniile directoare apar în general ca bine concepute. Nu se conturează însă suficient de clar problema selecției. Va merge federația în continuare pe ideea alcătuirii echipei pe baza propunerilor unor antrenori de club sau va face apel la o comisie de selecție „supra-cluburi"?

P. C.: În anii trecuți, selecția se realiza mult mai ușor. Erau trei echipe mai tari, la București, care se detașau — Grivița Roșie, Dinamo și Steaua — le urmăreai și... gata selecția! Acum este mult mai dificil. S-a realizat un echilibru valoric între formațiile bucureștene și cele provinciale. **Sistemul informațional, de depistare a elementelor valoroase este însă greoi.** Iată, de pildă, un jucător ca Florian Constantin, de la Petroșani, a fost propus pentru națională, dar eu nu l-am „văzut". Împotriva echipei noastre a jucat mai slab, iar cu alte prilejuri nu l-am putut urmări...

Red.: Este de înțeles, dv., în calitate de antrenor de club, aveți ochii mai mult ațintiți asupra jucătorilor proprii...

I. I.: Vom opta, desigur, pentru **un colectiv de selecție**, în care va fi inclus și antrenorul federal, în grija de a forma cea mai bună reprezentativă posibilă. Aceasta cu atît mai mult, cu cît apare evident faptul că s-au făcut greșeli în trecut în selecționarea jucătorilor, despre care însă nu cred că mai e cazul să vorbim. **Ne propunem ca pe viitor să îmbunătățim munca de selecționare a elementelor susceptibile să facă parte din națională, îndreptîndu-ne atenția asupra jucătorilor tineri, cu un gabarit corespunzător actualei maniere de a juca rugby în lume.** Într-un cuvînt, **vrem să asigurăm echipei naționale condiții mult mai bune**, începînd cu etapa de selecție a jucătorilor și terminînd cu perfectarea unor meciuri în compania unor adversari tot mai puternici, în care sportivii noștri să-și poată valorifica din plin calitățile. Și în ultimă esență rugbyul românesc să-și afirme valoarea.

In loc de concluzii

I. În problema juniorilor:

● **Necesitatea ancorării mai strînse a rugbyului de școală.** ● **Lansarea unui campionat de rugby redus pentru copii și organizarea unui campionat național al juniorilor** ● **Obligarea echipelor din divizia A să aibă formații de juniori.** (Situații ca acelea ale Științei Petroșani sau Universității Timișoara, care atacă titlul național fără a avea în spate nici măcar o echipă de juniori, nu sînt normale).

II. În problema sistemului competițional:

● **Prelungirea perioadei competiționale prin mărirea numărului echipelor competitoare în divizia A la cifra de 14 și crearea posibilităților creșterii numărului de jocuri prin organizarea unor competiții gen-cupă.** ● **Asigurarea cursivității campionatului, neadmițîndu-se întreruperi decît în cazul în care echipele reprezentative (A sau B) sînt angajate în partide internaționale.** ● **Mărirea numărului jucătorilor din loturile divizionarelor A.** ● **Reorganizarea diviziei B cu o serie mai puternică, dînd drept de promovare, și cu cîteva serii regionale** ● **Limitarea numărului jucătorilor virstnici în formațiile diviziei secunde** ● **Elaborarea de către colegiul de antrenori a unei concepții de joc moderne, adecvate maniere în care se joacă astăzi rugbyul în lume. Colegiul de antrenori va trebui să stabilească de asemenea teste și probe de control eliminatorii pentru toți jucătorii divizionari.** ● **Creșterea aportului arbitrilor la buna desfășurare a jocurilor oficiale. Colaborarea mai strînsă cu antrenorii, în ideea asigurării unui rugby constructiv, spectaculos. În același timp, arbitrii trebuie să dovedească mai multă personalitate și probitate morală, pe teren și în afara lui** ● **Formarea și promovarea la meciurile divizionare a unor arbitri din provincie** ● **Spectatorii să manifeste o atitudine mai sportivă, trecînd peste propriile simpatii și să încurajeze în acest fel jocul frumos.**

III. În problema echipelor naționale:

● **Reprezentativa țării să fie alcătuită pe baza propunerilor unei comisii de selecție (3—5 membri, neîngrădiți de interesele vreunui club)** ● **Mai multe contacte internaționale și teste mai dificile pentru echipa națională** ● **Organizarea unei reprezentative de tineret („anticameră" a echipei naționale) căreia să i se asigure și un calendar internațional adecvat** ● **Îmbunătățirea programului internațional al echipei reprezentative de juniori.**

Dimitrie CALLIMACHI și Tiberiu STAMA

ciclism

RUTIERII AU LUAT STARTUL ÎN NOUL SEZON COMPETIȚIONAL

● **Pregătirea a decurs în condițiuni bune**
● **Primele întreceri internaționale — în Algeria**
● **Se profilează echipa pentru „Cursa Păcii"**

Presa a remarcat startul timpuriu din acest an al ciclismului. Fără îndoială, graba a fost dictată de obiectivele majore pe care le are de îndeplinit, pe care și-a propus, de fapt să le îndeplinească sportul nostru cu pedale în acest an. La 6 martie, de pildă, una dintre reprezentativele ciclismului românesc va lua startul în „Tour d'Annaba". După aceea, competițiile se vor ține lanț, marea lor majoritate avînd menirea de a pregăti (în condiții de concurs) alergătorii pentru „Cursa Păcii" și în mod deosebit, pe cei ce luptă pentru realizarea baremului olimpic, pentru participarea la J.O. de la München.

Așadar, duminică 13 februarie, rutierii au luat startul în sezonul competițional 1972. Faptul s-a petrecut la Brașov, cursa măsurînd 60 km și angrenînd rutieri fruntași din țara noastră. Media orară — peste 37 km — atestă un grad bun de pregătire pentru acest început de an. Am urmărit — în primul rînd — evoluția cicliștilor susceptibili de a fi selecționați în echipa pentru „Cursa Păcii". Antrenorul **Martie Ștefănescu** — căruia i s-a încredințat în acest an misiunea de a pregăti și a conduce formația care ne va reprezenta în cursa Berlin-Praga-Varșovia — are în vedere 11 alergători: **Vasile Burlacu, Alexandru Sofronie, Vasile Selejan, Ștefan Suciu, Cristian Tudoran, Andrei Suciu, Nicolae Andronache, Virgil Mircea, Mihai Hrisoveni, Constantin Ciocan** și **Ștefan Szekely.** Majoritatea au avut o bună evoluție în această întrecere. Desigur, pentru a ne forma o opinie va trebui să-i vedem, în continuare, la cursele de joi și duminică care au loc tot la Brașov și la cele de săptămîna viitoare din București. Dintre acești rutieri vor fi selecționați 6, care vor participa la „Tour d'Annaba" (6—12 martie, 838 km), „Cursa Independenței" (18—19 martie, aproximativ 250 km) și „Turul Algeriei" (21 martie — 2 aprilie, 1500 km) — toate în Algeria. Reîntorși în țară, cei 6 alergători vor concura, împreună cu ceilalți 5 colegi ai lor, în „Cupa Steaua" (14—16 aprilie, competiție internațională) și „Cupa F.R.C." (22—23 aprilie), după care federația împreună cu antrenorul vor stabili echipa pentru cea de a XXV-a ediție a „Cursei Păcii".

Ținînd seama de profilul traseului celei mai mari competiții cicliste pentru amatori din lume, de participarea selectă și de data de desfășurare (la începutul sezonului), ținînd seama, deci, de toate aceste dificultăți, vom alcătui o formație în care ponderea o vor avea alergătorii cu experiență, capabili să facă față unui examen atît de sever. Ne gîndim, desigur, la **Alexandru Sofronie** și la **Vasile Selejan**, ne gîndim și la alți rutieri din această categorie, dar nu excludem nici posibilitatea promovării unor mai tineri cicliști care, în întrecerile premergătoare, se vor dovedi capabili să facă față cu bine unei competiții de amploarea „Cursei Păcii". Deocamdată ne aflăm abia la început și tot ceea ce putem afirma, în deplină cunoștință de cauză, este că planul de pregătire a fost îndeplinit în totalitate, un aliat prețios fiind vremea favorabilă. În rest, vom mai vedea.

prof. TRAIAN DINUȚ
antrenor federal

TENIS

FAVORITELE ÎNVINGĂTOARE

A doua zi a concursului republican de sală s-a soldat cu rezultate scontate, toate favoritele trecînd în tururile următoare, fără prea mari dificultăți. Valeria Balaj, cîștigătoarea de anul trecut a acestor întreceri, a învins mai ușor decît se așteptă pe junioara Florența Mihai cu un scor simetric 6—2, 6—2. Stelista a uzat de „arma" ei de bază, lovitura de dreapta, punctînd decisiv. Ea se anunță a fi o pretendentă la primele locuri. Virginia Ruzici, cu un joc în forță, cu servicii puternice, printre care și mulți „așі", a cîștigat relativ ușor în fața Simonei Nunweiller cu 6—2, 6—4. Ultima, cu tot saltul valoric făcut nu putea periclita șansa dîmbovițeni. Adriana Călina a întîmpinat o dîrză rezistență din partea Marianei Hadgiu. Ambele jucătoare au folosit un joc în forță. Dovedind mai multă maturitate, Adriana Călina s-a impus cu greu în fața dinamovistei care marchează un progres continuu. Elena Popescu (Dinamo) în vădit progres, a cîștigat mai ușor decît arată scorul la Elena Cristea (Steaua), cu 6—2, 6—4. Doina Ionescu, practicînd un joc frumos și bine orientat tactic, a terminat învingătoare în partida cu Violeta Berca, cu scorul de 6—1, 6—2.

Începînd de astăzi se vor disputa sferturile de finală. După-amiază sînt programate două partide interesante: Eleonora Dumitrescu — Virginia Ruzici și Mariana Simionescu — Florica Butoi. Programul de astăzi se va desfășura între orele 8,30—12,30 și 15—21.

S. IONESCU